

מ"ח 3629/18 - ראובן הירש נגד עיריית תל אביב

בבית המשפט העליון

מ"ח 3629/18

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקש:

ראובן הירש

נ ג ד

המשיבה:

עיריית תל אביב

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

1. בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984.

לחובת המבקש נרשם בשנת 2006 דו"ח חניה, בגין חניה בדרך נמיר בתל אביב-יפו. המבקש ביקש להישפט, וביום 3.3.2008 ניתן פסק דין בהעדרו, לאחר שלא התייצב לדין שנקבע, והוא חויב בתשלום קנס בסך של 150 ש"ח. בקשות שהגיש המבקש לביטול פסק הדין נדחו, וכך גם ערעורו לבית המשפט המחוזי ובקשתו לקבל רשות ערעור מבית משפט זה (רע"פ 718/18 ראובן הירש נ' מדינת ישראל (28.1.2018)).

המבקש טוען כי יש לקיים משפט חוזר בעניינו לנוכח גילוייה של ראיה חדשה. עוד מודגש בבקשה כי ביום 30.12.2017 נסע המבקש ברחוב שאול המלך בתל אביב, ובמועד זה הבין כי בעת שניתן לו הדו"ח, בשנת 2006, חנה ברחוב שאול המלך, ולא בדרך נמיר. עוד הוא מוסיף כי דרך נמיר היא רחוב סואן, שכלל אין אפשרות לחנות או לעמוד בו לצד הדרך, נתון שמעיד כי הדו"ח שניתן לו שגוי מיסודו, וכי גם במקום שבו נטען כי חנה אין אפשרות לחנות כפי שנטען בדו"ח שקיבל.

2. דין הבקשה להידחות. סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט קובע כי ניתן להורות על קיום משפט חוזר אם "הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון". דא עקא, על המבקש לקיים משפט חוזר בעניינו על בסיס כזה מוטל נטל נכבד (מ"ח 4191/11 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (6.6.2012)). כפי שנפסק בעבר:

"אין גם להסתפק בכך שמי שמעורב בעניין מעלה תיזה עובדתית חדשה; צריך להיות בהקשר או בנסיבות דבר כלשהו, המעניק לעובדות או לראיות החדשות בהן מדבר סעיף 31(א)(2) אמינות לכאורית המצדיקה שקילתן מחדש ליד מערכת הראיות הקודמת. הווה אומר, מי שמחליט על המשפט החוזר איננו פועל פעולה אוטומטית המעוגנת אך ורק בקיומה או העלאתה של טענה עובדתית אלא עליו גם לבחון אם העובדה או הראיה כאמור בסעיף 31(א)(2) שוקלות דין, על מנת להצדיק ביטולו של הליך שנסייתם כדי להחזיר את הגלגל אחורה" (מ"ח 6/84 מאמא נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 498, 500-501 (1984); מפי הנשיא מ' שמגר).

בעניינו טענתו של המבקש היא כפולה. ראשית נטען כי כלל לא החנה את רכבו בדרך נמיר, אלא ברחוב שאול המלך. טענה זו אינה נתמכת בראיה כלשהי, חדשה או ישנה, מעבר לעצם דברי המבקש. שנית, המבקש טוען כי במקום שבו יוחסה לו החניה על דרך נמיר – כלל אין מקום חניה המתאים לתיאור מקום החניה המופיע בפסק הדין משנת 2008. הראיה שמעוניין המבקש להציג היא, ככל הנראה, מבנה דרך נמיר והסדרי החניה בו. המבקש לא האריך לפרט בעניין זה ולא הציג אסמכתאות נוספות מעבר לטענותיו הכלליות. מכל מקום, ברי כי לא הייתה כל מניעה להציג את העניין בבית המשפט כבר לפני עשור.

ודוק, לפי לשון החוק בעבר, המבקש לקיים משפט חוזר על בסיס של ראיות ועובדות נדרש היה להציג "עובדות חדשות או ראיות חדשות", אך כיום דרישה זו נפקדת מספר החוקים. יחד עם זאת, נפסק כי "אמנם, ראיות חדשות המוצגות כבסיס לבקשה לעריכת משפט חוזר לפי עילה זו, אינן חייבות בהכרח להיות כאלה 'אשר בשעת בירור המשפט לא יכולות היו להיות בידי המבקש או להיות ידועות לו'... אולם, מקום בו מדובר בראיות שניתן היה להציג בשלב מוקדם יותר, על המבקש ליתן הסבר מניח את הדעת באשר לשיהוי בהצגתן שאם לא כן עלול הדבר לגרוע ממשקלן" (מ"ח 4609/06 רוט נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (29.04.2007)). בעניינו חלפו כעשר שנים מיום מתן פסק הדין ולמעלה מתריסר שנים מיום מתן הדו"ח. לא הייתה כל מניעה כי העניין יועלה שנים קודם לכן, ולא ניתן כל הסבר לשיהוי בהעלאת הטענה. לכך יש נפקות בכל הנוגע למשקל הראיות הנתענות. אין לצפות כי הגורם שרשם את הדו"ח זוכר את המיקום המדויק שבו חנה רכבו של המבקש לפני למעלה מעשר שנים, ולכן לא ניתן יהיה לקבל הסברים בדבר אופן החניה המדויק. המבקש אף לא טען – ובוודאי לא הוכיח – כי לא חל כל שינוי בהסדרי החניה בדרך נמיר בתריסר השנים האחרונות. וגם אם אניח כי כיום אין במקום המצוין בדו"ח מקום חניה מוסדר, המאפשר חניה בתשלום בלבד (וכאמור – טענה זו נטענה בעלמא וללא תמיכה נוספת), וכי זה היה המצב גם לפני שנים – הרי טענתו של המבקש אינה כי חנה במקום המצוין בדוח, אלא שמקום זה מותר בחניה. טענתו היא כי כלל לא חנה באותו רחוב, טענה שאינה מגובה בראיה נוספת מעבר לעדותו הכבושה של המבקש עצמו.

בנסיבות אלה אין ב"ראיה החדשה" שהציג המבקש, גם אם אניח את נכונותה, כדי "לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון", כדרישת החוק. בל נשכח כי ההליך של משפט חוזר מאזן בין עקרון חקר האמת ועקרון סופיות הדיון (ראו מ"ח 1282/16 שקלים נ' מדינת ישראל, פסקה כא (26.6.2016)). עקרון סופיות הדיון הוא אשר הוביל לקביעת סטנדרט זה, שאינו מקל עם המבקש, ומטיל עליו את הנטל לבסס את טענותיו. דומה כי ענייננו – על נסיבותיו ועל אופן התנהלות המבקש – מדגים יפה את הצורך לקבוע גבולות וגדרים לשם שמירה על עקרון זה.

3. אשר על כן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א בסיון התשע"ח (4.6.2018).

ש ו פ ט